

TEATR POLSKI

DYREKTOR I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY
MAREK OKOPIŃSKI

KIEROWNIK LITERACKI: STANISŁAW HEBANOWSKI

Sezon 1965/66

WILLIAM SZEKSPIR

SEN NOCY LETNIEJ

(A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM)

Przekład: K. I. Gałczyński

P R E M I E R A

Niedziela, 10 kwietnia 1966 r.

WILLIAM SZEKSPIR

SEN NOCY LETNIEJ

(A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM)

PRZEKŁAD: KONSTANTY ILDEFONS GAŁCZYŃSKI

Komedia w 5 aktach

O s o b y :

TEZEUSZ — książę Aten	HENRYK MACHALICA
EGEUSZ — ojciec Hermii	TADEUSZ GOCHNA STANISŁAW OWOC
LIZANDER	ANDRZEJ SAAR
DEMETRIUSZ	ZBIGNIEW STAWARZ
FILOSTRATES — mistrz zabaw i ceremonii u TEZEUSZA	EDWARD WARZECHA
PIGWA — cieśla	ZBIGNIEW SZPECHT
SPOJ — stolarz	PIOTR WYPART
SPODEK — tkacz	TADEUSZ WOJTYCH
DUDA — miechownik	ZDZISŁAW ZACHARIUSZ
RYJEK — kotlarz	MARIAN POGASZ
HIPOLITA — królowa Amazonów zaręczona z TEZEUSZEM	JANINA MARISÓWNA ALINA PEWNICKA
HERMIA — córka EGEUSZA zakochana w LIZANDRZE	IRENA GRZONKA
HELENA — zakochana w DEMETRIUSZU	HANNA WRÓBLÓWNA
OBERON — król elfów	JERZY KISZKIS
TYTANIA — królowa elfów	KAZIMIERA NOGAJÓWNA HALINA WINIARSKA
PUK — czyli Robin-Koleżka ELF	SŁAWOMIR PIETRASZEWSKI EDWARD WARZECHA

REŻYSERIA: JOWITA PIENKIEWICZ

SCENOGRAFIA: ZBIGNIEW BEDNAROWICZ

MUZYKA: MIROSŁAW BUKOWSKI

INSPICJENT:

MARIAN NOWAKOWSKI

SUFLER:

ALEKSANDRA KRÓLIKOWSKA

„SEN NOCY LETNIEJ” — SZEKSPIRA

„Tak rzeczem lichym i nędznym użycza miłość uroku i kształty przemienia”.

Szekspir „Sen nocy letniej” — akt I.

Czarodziejskie istoty Szekspira wywodzą się raczej z ludowej i poetyckiej tradycji celtyckiej, niż z klasycznej mitologii. Są one wiotkie, niezniszczalne, poruszają się na swej drodze z niezwykłą szybkością, współdziałają z wszystkimi zjawiskami natury, wychodzą nocą, tańczą w świetle księżyca. Mogą zakochać się w człowieku, potrafią płatać miłe i złośliwe figle, zamieniać dzieci, błogosławić lub zlorzeczyć zaślubinom. Najciekawszym z tych niewidzialnych i nieuchwytnych motyli jest Puk, który jest wcieleniem żywiołowego szelmstwa i który bawi się tym, gdy światek toczy się naopak, a ludzie opanowani namiętnościami zaczynają zachowywać się jak głupcy.

„Puk — mówi Hazlitt — jest Arielem „Snu nocy letniej”. Jest jednak również zupełnie inny, niż Ariel z „Burzy”. Ariel wymierza nagrody i kary, ale odczuwa litość, kiedy musi karać. Puk jest duchem łobuzerskim, swawolnym i przekornym, kpiącym z tych, których zwodzi... Prospero i jego świat duchów są moralistami. Oberon i jego czarodziejstwa przenoszą nas w krainę motyli...”

W „Snie nocy letniej” stykamy się z genialnym przeciwieństwem, równie genialnym i równie uniwersalnym jak przeciwstawienie Ariela i Kalibana w „Burzy” lub Don Kichota i Sancy Pansa.

Ażeby wykazać dwoistość ludzkiej natury, duszę człowieka i ciało, fantazję i tuzinkowy rozsądek, iluzję przekraczającą wymiary czasu i przestrzeni i rzeczy wistość podporządkowaną codzienności — Szekspir wprowadza na scenę świetlistą postać Tytanii, zakochaną w najbardziej niezdarnym i najbardziej chępliwym prostaku, przybranym w oślą głowę. To przemieszanie uskrzydłonej poezji z najbardziej przyziemną wulgarnością jest w dziele Szekspira najpiękniejszym triumfem bladeńskiego humoru, w którym słyszemy czysty śpiew i pomruk kobzy, głos skowronka i brzęczenie trutnia...

Różnica między tym, co jest, a tym co widzimy, przekształcamy i wciąż odbudowujemy w naszych snach —

to temat tej baśni, która przedstawia jak wszyscy poeci, zakochani, autorzy i widzowie, uganiają się w pościgu za cieniami swej wyobraźni.

Tej wyobraźni, która według Montaigne'a i Pascala jest „nauczycielką błędu i fałszu, która ma swoich szczęśliwych i nieszczęśliwych i która tworzy piękność, sprawiedliwość i szczęście na tym świecie”.

Fragmety szkicu Pierre Messiaen'a o „Śnie nocy letniej”

„Sądzę, iż ludzkiego pragnienia, aby widzieć rzeczy nie takimi, jakimi są w istocie, żaden autor nie skompromitował bardziej od Szekspira”.

T. S. Eliot — Szkice Literackie

„29. IX. 1962. — Dzisiaj skończył się czas, przez który ślubowałem być wystrzegać się trunków i teatrów. Postanowiłem więc zażyć swobody i poszliśmy do Królewskiego Teatru, gdzie oglądałem „Sen nocy letniej”, rzecz której nigdy przedtem nie widziałem i nigdy więcej nie zobaczę, gdyż to jest najbardziej niesamaczna i niedorzeczna sztuka, jaką kiedykolwiek w życiu zdarzyło mi się oglądać”.

Dziennik Samuela Pepysa, kupca londyńskiego

„Sen nocy letniej” przełożyli na język polski:
Ignacy Hołowiński (1839), Stanisław Koźmian (1869),
Leon Ulrich (1895), Konstanty Ildefons Gałczyński (1952)

KIEROWNICY DZIAŁÓW TECHNICZNYCH: Bogdan Iwanowski — Kierownik techniczny, Antoni Hasiński i Zofia Turguła — Pracownie krawieckie, Helena Dubert — Modystka, Czesław Tomczak — Perukarnia, Władysław Makowski — Stolarnia, Damazy Guzikowski — Malarnia, Stefan Zandecki — Pracownia dekoracyjno-tapicerska, Władysław Mackiewicz — Modelarnia, Sylwester Korzeniowski — Pracownia obuwnicza, Florian Grodzki — Ślusarnia, Dionizy Gabrysiak — Scena, Tadeusz Molski — Elektrotechnika.

Cena 1,— zł